

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2007. szeptember 13. *

A C-443/05. P. sz. ügyben,

a **Common Market Fertilizers SA** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: A. Sutton barrister és N. Flandin ügyvéd)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2005. december 8-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselet: X. Lewis, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, J. Klučka, J. Makarczyk, G. Arestis és L. Bay Larsen (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. október 5-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. március 1-jei tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésével a Common Market Fertilizers SA (a továbbiakban: CMF) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-134/03. sz. és T-135/03. sz., Common Market Fertilizers kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. szeptember 27-én hozott ítélet ([EBHT 2005., II-3923.o.] a továbbiakban: megtámadott ítélet) megsemmisítését kéri, amely ítéletével az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőnek a 2002. december 20-i C(2002) 5217 végleges és C(2002) 5218 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: megtámadott határozatok) megsemmisítésére irányuló keresetét, amelyekben az került megállapításra, hogy a CMF által kérelmezett behozatalivám-elengetés nem indokolt.

Jogi háttér

- 2 A vámfizetési kötelezettség alól nem mentesített társaságok által exportált, Bulgáriából és Lengyelországból származó, hígysav és ammónium-nitrát keverékből álló oldat behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám megállapításáról és az átmeneti vámmal biztosított összegek végleges megfizetéséről szóló, 1994. december 22-i 3319/94/EK tanácsi rendelet (HL L 350., 20. o.) 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdése az alábbi különleges dömpingellenes vámot állapítja meg:

„[...] Az olyan szabad forgalomba bocsátott behozatalra, amely nem közvetlenül valamely fent említett lengyelországi exportőr és termelő által kerül számlázásra valamely velük kapcsolatban nem álló importőr részére, az alábbi különleges vám kerül megállapításra:

„a Zakłady Azotowe Pulawy által tanúsított [...] termékre [...] tonnánként 19 ECU összegű különleges vám kerül meghatározásra (járulékos Taric-kód: 8795).” [nem hivatalos fordítás]”

- 3 A 2000. november 16-i 2700/2000 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. kötet, 10. fejezet, 239. o.), módosított Közösségi Vámcodek létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. kötet, 4. fejezet, 307. o., a továbbiakban: Vámcodek) 239. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni:

– amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni,

- amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz [...] ilyen irányú kérelmet nyújtanak be.

- 4 A Vámkódex 4. cikke kijelenti:

„E Kódex alkalmazásában a következő meghatározásokat kell alkalmazni

[...]

24. Bizottsági eljárás vagy a 247. és 247a. cikkben, illetve a 248. és 248a. cikkben említett eljárás.”

- 5 A Vámkódex 247. cikke így rendelkezik:

„Az e rendelet végrehajtásához szükséges intézkedéseket [...] a 247a. cikk (2) bekezdésében említett szabályozási bizottsági eljárásnak megfelelően kell elfogadni [...]”

6 A Vámkódex 247a. cikke így rendelkezik:

„(1) A Bizottság munkáját a Vámkódex Bizottság (a továbbiakban: »bizottság«) segíti.

(2) Ahol erre a bekezdésre történik hivatkozás, a [Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló,] 1999/468/EK határozat [HL L 184., 23. o., magyar nyelvű különkiadás 1. kötet, 3. fejezet, 124. o., a továbbiakban: komitológiai határozat] 5. és 7. cikkét kell alkalmazni, tekintettel az annak 8. cikkében foglalt rendelkezésekre [...]

(3) A bizottság elfogadja saját eljárási szabályzatát.”

7 A Vámkódex Bizottság eljárási szabályzata 4. cikkének rendelkezése szerint:

„(1) A 14. cikk (2) bekezdésének megfelelően az elnök főszabály szerint legkésőbb az ülést megelőző tizennégy naptári nappal megküldi az Állandó Képviseltek és a bizottság tagjai számára a meghívót, az ülés napirendjét, valamint a bizottsági döntést igénylő intézkedési terveket és minden egyéb munkaanyagot.

(2) Sürgős esetekben, illetve amikor azonnal alkalmazandó intézkedés meghozatalára van szükség, a bizottság elnöke valamely bizottsági tag kérése vagy saját kezdeményezése alapján az ülést megelőző öt naptári napra lerövidítheti a megküldésre nyitva álló, előző bekezdésben említett határidőt.

(3) Különlegesen sürgős esetekben a bizottság elnöke eltekinthet az (1) és (2) bekezdésben megállapított határidő betartásától. Ha az így összehívott ülésen új napirendi pont felvétele merül fel, arról a bizottság tagjai egyszerű szótöbbséggel határoznak.”

- 8 Az 1998. július 29-i 1677/98/EK bizottsági rendelettel (HL L 212., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 9. kötet. 30. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. kötet, 6. fejezet, 3. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 905. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Ha az a döntéshozó vámhatóság, amelyhez a Vámkódex 239. cikkének (2) bekezdése szerint a visszafizetésre vagy elengedésre irányuló kérelem benyújtásra került, a 899. cikk alapján nem tud határozatot hozni, de a kérelmet olyan bizonyítékok támasztják alá, amelyek a körülményekből eredő olyan különleges helyzetet képezhetnek, amelynek során az érintett személy részéről sem csalárd szándék, sem nyilvánvaló hanyagság nem merülhet fel, az adott hatóság tagállama az ügyet a 906–909. cikk alapján történő elintézés céljából a Bizottsághoz utalja.”

A döntéshozó vámhatóság – ha az ügygel kapcsolatban semmilyen kételye nem merül fel –, maga is határozhat a vámok visszafizetéséről vagy elengedéséről azokban az esetekben, amikor úgy ítéli meg, hogy a Vámkódex 239. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételek teljesültek, és ha az ugyanabból a különleges helyzetből eredő egy vagy több behozatali vagy kiviteli művelet tekintetében keletkező összeg érintett személyenként kevesebb mint 50000 ECU.

Az »érintett személy« kifejezést ugyanúgy kell értelmezni, mint a 899. cikk esetében.

Minden egyéb esetben a döntéshozó vámhatóság elutasítja a kérelmet.”

- 9 A végrehajtási rendelet 906. cikke a következőképpen rendelkezik:

A Bizottság a 905. cikk (2) bekezdésében említett ügy beérkezésétől számított 15 napon belül megküldi az előterjesztés egy-egy másolati példányát a tagállamoknak.

Az adott ügy megvitatását a lehető leghamarabb a Vámkódex 247. cikkében meghatározott bizottság napirendjére kell tűzni.”

- 10 A szóban forgó ügy tényállásának megvalósulását követően a 2454/93 végrehajtási rendelet módosításáról szóló, 2003. július 25-i 1335/2003/EK bizottsági rendelet (HL L 187., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 463. o.) a következőképpen módosította a végrehajtási rendelet 906. cikkének második albekezdését:

„Az adott ügy megvitatását a lehető leghamarabb a Vámkódex 907. cikkében említett szakértői csoport napirendjére kell tűzni.”

11 A végrehajtási rendelet 906a. cikke előírja:

„Ha a Bizottság a 906. és 907. cikkben meghatározott eljárás során bármikor kedvezőtlen döntést szándékozik hozni a visszafizetést vagy elengedést kérelmező személlyel szemben, kifogásait írásban közölnie kell az érintettel, csatolva minden olyan okmányt, amelyekre a kifogásokat alapozza. A visszafizetést vagy elengedést kérelmező személynek álláspontját a kifogás megküldésének időpontjától számított egy hónapon belül írásban kell kifejtenie. Ha e határidőn belül nem közli álláspontját, úgy kell tekinteni, mintha lemondott volna állásfoglalási jogáról.”

12 A végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdése így rendelkezik:

„Az adott ügyet vizsgáló bizottság keretében egy valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoporttal történő konzultáció után a Bizottság határoz arról, hogy a különleges helyzet alapján jogszerű-e a visszafizetés vagy elengedés.”

13 A komitológiai határozat „Szabályozási bizottsági eljárás” című 5. cikke így rendelkezik:

(1) A Bizottságot szabályozási bizottság segíti, amely a tagállamok képviselőiből áll, és elnöke a Bizottság képviselője.

(2) A Bizottság képviselője a bizottság elé terjeszti a meghozandó intézkedések tervezetét. A bizottság, az elnöke által az ügy sürgősségére tekintettel megállapított határidőn belül, véleményt nyilvánít a tervezetről. A véleményt a Szerződés 205. cikkének (2) bekezdésében a Tanácsnak a Bizottság javaslata alapján elfogadandó határozataira előírt többséggel kell meghozni. A bizottságban a tagállamok képviselőinek szavazatait az említett cikkben meghatározott módon kell súlyozni. Az elnök nem szavaz.

(3) A Bizottság, a 8. cikk sérelme nélkül, a tervezett intézkedéseket elfogadja, ha azok összhangban vannak a bizottság véleményével.

(4) Ha a tervezett intézkedések nincsenek összhangban a bizottság véleményével, vagy a bizottság nem nyilvánított véleményt, a Bizottság a meghozandó intézkedésekről haladéktalanul javaslatot terjeszt a Tanács elé, és erről tájékoztatja az Európai Parlamentet.

[...]"

A jogvita alapját képező tényállás és az eljárás

- 14 A belgiumi székhelyű CMF vegyi termékek, nevezetesen nitrogéntartalmú (húgsav és ammónium-nitrát) oldatok nagykereskedelmével foglalkozik. Az általa irányított gazdasági csoportba tartozik a CFM 100%-os tulajdonában lévő, Hamburgban (Németország) található Rellmann GmbH (a továbbiakban: Rellmann), valamint a Rellmann 100%-os tulajdonában álló, rostocki (Németország) székhelyű Agro Baltic GmbH (a továbbiakban: Agro Baltic). A fellebbező 1989-ben megszerezte a Champagne Fertilisants társaságot, amely valamennyi franciaországi tevékenységének pénzügyi képviseletét ellátja.

- 15 A Zakłady Azotowe Pulawy nevű lengyel vállalkozás (a továbbiakban: ZAP) exportőri minőségben termékeket értékesít az Agro Baltic számára. A fellebbező csoportján belül az Agro Baltic eladja a termékeket Rellmann-nak, amely azokat a maga részéről a CMF-nek adja el. Az ezen ügyletekkel kapcsolatos számlák kiállításra kerültek.
- 16 A T-134/03. sz. ügyben az Agro Baltic 1997 márciusa és szeptembere között három szállítmány húgysav és ammónium-nitrát keveréket vásárolt a ZAP-tól. E szállítmányok a jelen ítélet fenti pontjában részletezett kereskedelmi forgalomban vettek részt.
- 17 A termékek Agro Baltic nevében történő szabad forgalomba bocsátásával, valamint azoknak a szabad forgalom számára a fellebbező nevében történő felszabadításával az engedélyezett vámügynöki tevékenységet ellátó Cogemát bízták meg.
- 18 Az árukat tehát az Agro Baltic nevében EU0 nyilatkozat alapján, valamint a ZAP és az Agro Baltic közötti ügylet tényét igazoló csatolt számlákkal és az áruk lengyel eredetét igazoló EUR.1 bizonyítvánnyal szabad forgalomba bocsátották. Ezt követően az árukat raktárba helyezték, ahonnan néhány perc elteltével a Champagne Fertilisants nevében történő szabad forgalom számára történő felszabadítás céljából kivitték.
- 19 A T-135/03. sz. ügyben az Agro Baltic 1995. januárban vásárolt egy szállítmányt a ZAP-tól, amely azután a jelen ítélet 15. pontjában részletezett kereskedelmi forgalomban vett részt.
- 20 Az Agro Baltic megbízást adott az engedélyezett vámügynöki tevékenységet ellátó SCAC Rouen társaság számára (a továbbiakban: SCAC) az áruk Agro Baltic nevében történő szabad forgalomba bocsátására, valamint azoknak a szabad forgalom

számára a fellebbező nevében történő felszabadítására. Ilyen módon tehát ugyanazon árura ugyanannál a vámhivatalnál két behozatali nyilatkozat megtételére került sor, amelyeknek két eltérő címzettje volt, aminek következtében szét lehetett választani a vám- és az általános forgalmi adó fizetését.

- 21 A SCAC a szabad forgalomba bocsátás és a szabad forgalom számára történő felszabadítás során egyszerűsített vámkezelési eljárást vett igénybe, kizárólag a fellebbező nevében. Ennek érdekében a SCAC a fellebbező nevében IM4 nyilatkozatot töltött ki, amelyhez csatolta a Rellmann és a fellebbező közötti ügyletet igazoló számlákat és az áruk lengyel eredetét igazoló EUR.1 bizonyítványt.
- 22 A T-134/03. és T-135/03. sz. ügyben az illetékes francia hatóság először elfogadta az e két ügyre vonatkozó nyilatkozatot, az EUR.1 bizonyítványok alapján mentességet adott a behozatali vám alól, és nem követelte a dömpingellenes vám megfizetését.
- 23 Az utólagos ellenőrzés alapján az illetékes francia hatóságok azonban megállapították, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdésével bevezetett, tonnánként 19 ECU mértékű különleges vámot alkalmazni kellett volna az e két ügyben érintett valamennyi szállítmány esetében. Véleményük szerint ugyanis az áruk tényleges importőre a CMF volt, amely számára azonban a ZAP közvetlenül nem állított ki számlát, habár a szóban forgó termékeket az utóbbi tanúsította.
- 24 A T-134/03. sz. ügy iratai szerint az illetékes francia hatóságok megállapították, hogy az áruk átmeneti raktározása – annak rendkívül rövid időtartama okán – csak jogi fikció volt, és hogy a CMF mindhárom szóban forgó ügylet során az áruk birtokába lépett, még mielőtt az Agro Baltic nevében megtették volna a szabad forgalomba bocsátásra vonatkozó nyilatkozatot. Ennek következtében a francia hatóságok 3 911 497 francia frank (FRF) (564 855 euró) összegű vámot és adót vetettek ki a CMF-re.

- 25 A T-135/03. sz. ügy iratai szerint az illetékes francia hatóságok megállapították, hogy csak egyetlen szabad forgalomba bocsátási és szabad forgalom számára történő felszabadításra irányuló nyilatkozatot tettek a CMF nevében. E körülmények között a francia hatóságok 840 271 FRF (128 098 euró) összegű vámot vetettek ki a CMF-re.
- 26 A CMF 1999. novemberben és decemberben a Vámkódex 239. cikke alapján a vámok elengedése iránti kérelmeket nyújtott be a francia vámhatósághoz. Ez utóbbi 2002. február 14-én megküldte az említett kérelmeket a Bizottsághoz.
- 27 A Bizottság 2002. szeptember 9-i és 10-i levelében jelezte a fellebbezőnek, hogy mindkét ügyben elutasító határozatot szándékozik hozni.
- 28 2002. novemberében a REM/REC szakértői csoport összeült a vámbizottság vizs-
zatátírtési csoportja keretében. A szakértői csoport végső szavazása a két ügyben a
következő eredményt hozta: „hat delegáció a bizottsági javaslat mellett szavaz, négy
delegáció tartózkodik és öt delegáció a bizottsági javaslat ellen szavaz”.
- 29 A Bizottság, miután úgy ítélte meg, hogy a CMF részéről nyilvánvaló hanyagság
merült fel, emellett pedig nem állt fenn különleges helyzet, és ebből következően a
Vámkódex 239. cikke alkalmazásának feltételei nem teljesültek, 2002. december 20-
án meghozta a megtámadott határozatokat. E határozatokról értesítette a francia
vámhatóságot, amely 2003. február 10-én megküldte azokat a CMF-nek.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 30 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. április 18-án benyújtott keresetleveleivel – amelyek T-134/03. és T-135/03. szám alatt kerültek iktatásra – a CMF a megtámadott határozatok megsemmisítését kérte.
- 31 Keresetei alátámasztására három jogalapra hivatkozott.
- 32 A lényeges eljárási szabályok, valamint a védelemhez való jog megsértésére vonatkozó első jogalap öt részre oszlott:
- az EK 7. cikk, valamint a komitológiai határozat 5. cikkének megsértése;
  - a végrehajtási rendelet 906. cikke első bekezdésének megsértése;
  - a Vámkódex Bizottság belső szabályzata 4. cikke (1) bekezdésének megsértése;
  - a Európai Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i első tanácsi rendelet (HL 1958., 17. p. 385.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 5. o.) 3. cikkének megsértése;

- a védelemhez való jog megsértése.

33 A Vámkódex 239. cikkének alkalmazása során történt nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó második jogalap három részre oszlott:

- a Bizottság nem ismerte el a különleges helyzet fennállását;

- a CMF-nek nem tulajdonítható megtevesztés;

- a Bizottság nem ismerte el, hogy a CMF-nek nem tulajdonítható nyilvánvaló hanyagság.

34 A harmadik jogalap az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozott.

35 A T-134/03. és T-135/03. sz. ügyeket a szóbeli eljárás és az ítélethozatal céljából egyesítették.

36 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság elutasította a keresetet, és a fellebbezőt kötelezte a költségek viselésére.

A felek kérelmei

37 A CMF azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- adjon helyt az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kérelmeknek;
- a Bizottságot kötelezze az elsőfokú eljárás, valamint a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

38 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést;
- kötelezze a fellebbezőt a költségek viselésére.

A fellebbezésről

39 A CFM a hatályon kívül helyezés érdekében négy jogalapot terjeszt elő:

- a jogi háttér hiányos ismertetése;
- a tényállás elferdítése;

- a lényeges eljárási szabályok fogalmának hibás értelmezése;

- a Vámkódex 239. cikkének téves alkalmazása.

A jogi háttér hiányos ismertetésére vonatkozó jögalapról

A felek érvei

- A fellebbező érvei

⁴⁰ A fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság az ügy jogi háttérének ismertetése során nem hivatkozott:

- a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekzdésére, amelynek értelmében „[...] tekintettel [...] a különböző, harmadik országokbeli társaságok közvetítésével történő egyes behozatali hálózatokra, indokolt egy olyan mértékű változó vám kivetése, amely lehetővé teszi a közösségi iparág számára az áraknak a bolgár vagy lengyel importőrök vagy azon felek által közvetlenül kiszámlázott behozatal szempontjából történő nyereséges mértékre való emelését, akik az érintett terméket a vizsgálat folyamán exportálták, másrészt indokolt egy azonos alapon számítandó külön vámtétel kivetése minden más behozatal esetében a dömpingellenes intézkedések kijátszásának elkerülése végett”;

- a komitológiai határozat 2. cikkére, amely így rendelkezik:

„A végrehajtási intézkedések meghozatalára irányuló eljárási szabályok kiválasztására az alábbi kritériumok vonatkoznak:

- a) a közös agrárpolitika és a közös halászati politika alkalmazásával, illetve a jelentős költségvetési vonzatú programok végrehajtásával kapcsolatos irányítási intézkedéseket az irányítóbizottsági eljárás szerint kell meghozni.

- b) az alap jogi aktusok alapvető fontosságú rendelkezéseinek alkalmazására szolgáló általános hatályú intézkedéseket, beleértve az emberek, állatok, illetve növények egészségének és biztonságának védelmére vonatkozó intézkedéseket, a szabályozási bizottsági eljárás szerint kell meghozni.

Amennyiben valamely alap jogi aktus azt írja elő, hogy a jogi aktus egyes nem alapvető fontosságú rendelkezéseit végrehajtási eljárások révén lehet módosítani, illetve frissíteni, akkor ezeket az intézkedéseket a szabályozási bizottsági eljárás szerint kell meghozni.

- c) az a) és b) pont sérelme nélkül a tanácsadó bizottsági eljárást kell alkalmazni minden olyan esetben, amikor ezt tekintik a legmegfelelőbbnek.”

⁴¹ Azzal, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekzdését, e rendelet 1. cikkének (3) bekezdésével kapcsolatos értelmezését nem kapcsolta össze – amint azt tennie kellett volna – a (3)

preambulumbekezdés szövegével. Amennyiben ezt megtette volna, arra a következtetésre juthatott volna, hogy amennyiben – a jelen ügghöz hasonlóan – az antidömping-szabályozást nem kerülték meg, nem lehet különleges vámot kivetni.

- 42 Azzal, hogy az Elsőfokú Bíróság nem hivatkozott a komitológiai határozat 2. cikkére – amely az eljárási módok megválasztását segítő, ám nem kötelező kritériumokat állít fel –, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 55. pontjában tévesen jelentette ki, hogy a szabályozási eljárás csupán általános hatályú intézkedések tekintetében alkalmazható.

– A Bizottság érvei

- 43 A Bizottság úgy véli, hogy a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekzdése nem releváns ugyanezen rendelet 1. cikke (3) bekezdésének értelmezése tekintetében, amely különleges vámot ír elő abban az esetben, amikor két objektív feltétel – vagyis a közvetett számlázás, valamint valamely ZAP-termék behozatala – fennáll.
- 44 A komitológiai határozat 2. cikkével kapcsolatosan a Bizottság vitatja a CMF azon állítását, miszerint az Elsőfokú Bíróság kijelentette, hogy a szabályozási eljárás csupán általános hatályú intézkedések tekintetében alkalmazható.

A Bíróság álláspontja

- 45 A megvizsgált jogalap két része, illetve maga a jogalap önmagában nem állja meg a helyét.

- 46 Ugyanis a fellebbező a jogalap e két részében – amelyekben látszólag a megtámadott ítélet jogi háttere ismertetéséből valamely rendelet egyik preambulumbekzdésének, valamint egy határozat valamely cikkének hiányzó formális megemlítését kifogásolják – tulajdonképpen arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a releváns jogszabályok értelmezése – vagyis a jogi elemzés – során nem vette figyelembe e rendelkezéseket.
- 47 Amint azt a főtanácsnok indítványának 41. pontjában megjegyzi, a vizsgált jogalap két részére a fellebbező a fellebbezés negyedik és harmadik jogalapjának keretében – amelyekben kifejezetten az Elsőfokú Bíróság jogi elemzését vitatja – pontosabban is hivatkozik.
- 48 A fenti jogalap részei tehát a negyedik és harmadik jogalappal megegyeznek.
- 49 Következésképpen nincs helye ezen érveket különállóan vizsgálni.

A tényállás elferdítésére vonatkozó jogalapról

A felek érvei

– A fellebbező érvei

- 50 A CMF fenntartja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletnek az ügy tényállását ismertető 14-28. pontjában átvette az illetékes nemzeti hatóságok közvetett számlázás fennállására vonatkozó, teljesen fiktív jogi elméletét.

- 51 Ezt az ismertetés hiányos és téves, továbbá elferdíti a tényeket. Emiatt az Elsőfokú Bíróság tévesen vont le azt a következtetést, hogy közvetett számlázás helyzete áll fenn, és tévesen alkalmazta a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdését.

– A Bizottság érvei

- 52 A Bizottság úgy véli, hogy a felhozott jogalap teljesen irreleváns, és ezért érvénytelen.
- 53 A CMF és a Bizottság közötti jogvita ugyanis nem arra vonatkozott – és nem is vonatkozhatott arra –, hogy a vámok valóban megfizetendők voltak-e. Csupán arra vonatkozott, hogy a vámtartozás-elengedés feltételei fennálltak-e.

A Bíróság álláspontja

- 54 A fellebbező állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság a jelen ügyben nem döntött érdemben arról, hogy a számlázás közvetett-e, illetve a vámtartozás fennáll-e.
- 55 A megtámadott határozatok tárgya a Vámkódex 239. cikkén alapuló, vélelmezetten fennálló vámtartozások elengedésére irányuló kérelmek elutasítása volt.

- 56 A fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt a fenti cikk alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára vonatkozó jogalapra hivatkozott, amely jogalap a megtámadott ítélet 135–150. pontjában került elemzésre.
- 57 Értékelése keretében az Elsőfokú Bíróság a fenti cikkben megkövetelt feltételek egyikét – vagyis az érdekeltnek betudható nyilvánvaló hanyagság hiányát – elemezte.
- 58 Mivel arra a következtetésre jutott, hogy ez a feltétel nem teljesült, az Elsőfokú Bíróság elutasította e joglapot.
- 59 A fellebbezési eljárásban felhozott jelen joglapot tehát mint érvénytelent el kell utasítani.

A lényeges eljárási szabályok forgalmának téves értelmezésére vonatkozó jogalapról

A felek érvei

– A fellebbező érvelése

- 60 A CMF azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a végrehajtási rendelet 907. cikkének első albekezdését, mivel úgy ítélte meg, hogy e cikk csupán vámengedés- és visszatérítés tárgyában történő döntéshozatalra jogosítja fel a Bizottságot.

- 61 Úgy véli, hogy ez az értelmezés a szóban forgó rendelkezés jogellenességéhez vezet.
- 62 A fellebbező azzal érvel, hogy a Vámkódex 907. cikkének első bekezdése az alaprendelet – vagyis a Vámkódex – egyik szabályozási rendelkezésének hatálya alá tartozik.
- 63 Hangsúlyozza, hogy a Vámkódex 247. cikke úgy rendelkezik, hogy a Vámkódex végrehajtásához szükséges intézkedéseket – az említett kódex 247. cikke értelmében – a 247a. cikk (2) bekezdésében említett szabályozási bizottsági eljárás alapján kell elfogadni.
- 64 A végrehajtási rendelet tehát csak végrehajtási intézkedéseket tartalmazhat.
- 65 A Bizottság maga által megállapított hatásköre, amely a vámelengetés- és vizs-
zatérintés tárgyában történő döntéshozatalra, valamint olyan szakértői bizottság
létrehozására terjed ki, amely előzőleg nem létezett, nem tartozik az alaprendelet
végrehajtási intézkedéseinek hatálya alá.
- 66 A végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdése tehát nem lehet a fenti
hatáskörgyakorlás jogi alapja. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem állapíthatta volna
meg, hogy a Bizottság e rendelkezés alapján hatásköre keretén belül járt el.
- 67 E hatásköréről az EK-Szerződés sem rendelkezik kifejezetten.

- 68 Az Elsőfokú Bíróság tehát megsértette az EK 7. cikket, amelynek értelmében az egyes intézmények az Szerződésben rájuk ruházott hatáskörök keretén belül járnak el.
- 69 A CMF arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt a végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdésével kapcsolatosan jogellenességi kifogást hozott fel.
- 70 A fellebbező azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 51. pontjában azt állapította meg, hogy a jogellenességi kifogás elfogadhatatlan, mivel a fellebbező arra csak a válaszában hivatkozott, anélkül, hogy olyan jogi vagy ténybeli helyzetet tárt volna fel, amely az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-a értelmében az eljárás során merült fel.
- 71 A fellebbező elismeri, hogy a végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdésének a Bizottság ellenkérelmében foglalt értelmezése – amely kimondja, hogy az e rendelkezésben meghatározott szakértői csoport nem minősül a komitológiai határozat hatálya alá tartozó bizottságnak – vezetett a fenti rendelkezés jogellenességével kapcsolatos vitához.
- 72 Mindemellett úgy véli, hogy ez az értelmezés olyan jogi tényező, amely az eljárás során merült fel.
- 73 A fellebbező továbbá azt sérelmezi az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy a megtámadott ítélet 52. pontjában – a fellebbező szerint tévesen – úgy ítélte meg, hogy mivel ez a jogalap nem közrendi jellegű, az Elsőfokú Bíróság nem volt köteles hivatalból megvizsgálni a végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdésének jogellenességét.

- 74 A CMF egyébiránt fenntartja, hogy a Bizottság által felkért bizottság jogi minősítésének meghatározása tekintetében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 55. pontjában tévesen értelmezte a komitológiai határozat 2. cikkében (lásd a fenti 40. pontot) meghatározott irányítóbizottsági eljárás, valamint a szabályozási bizottsági eljárás közötti választás kritériumait, megállapítva, hogy a szabályozási bizottsági eljárás az alapjogi aktusok alapvető fontosságú rendelkezéseinek alkalmazására szolgáló általános hatályú intézkedéseknél kerül alkalmazásra.
- 75 Véleménye szerint a szabályozási eljárás alkalmazásánál nem az „általános hatályú intézkedések” fennállása az egyetlen követelmény.
- 76 Ezen túlmenően a komitológiai határozat 2. cikkében felsorolt kritériumok nem kötelezőek. Ennélfogva a Tanács jogosult lett volna azt előírni, hogy a vámelengedés, illetve vám visszafizetés tekintetében a szabályozási eljárást kell alkalmazni.
- 77 Továbbá az Elsőfokú Bíróság 56. pontjában kifejtett értelmezése, miszerint a megtámadott határozatok általános hatállyal nem bíró egyedi határozatok, önmagában téves. Ugyanis e határozatok általános hatályúak is lehetnek, amennyiben valamely vámtartozás tekintetében közvetlenül érintik az Európai Közösség saját forrásait.
- 78 A CMF azt állítja, hogy a közösségi jogalkotó szándéka a Vámkódex 239. cikkének (1) bekezdésében az volt, hogy a szabályozási bizottsági eljárást írja elő a vámelengedéssel, illetve vám visszatérítéssel kapcsolatos határozatok meghozatala tekintetében.

- 79 A fellebbező megjegyzi, hogy a Vámkódex 239. cikkének (1) bekezdése kétszer is hivatkozik a „bizottsági eljárásra”, először akkor, amikor olyan helyzeteket említ, „amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni”, másodszer pedig akkor, amikor kijelenti, hogy „[a] bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell”.
- 80 Az első utalás a vámvizuatérítésre, illetve vámelengedésre vonatkozó érdemi döntésre vonatkozik. A második hivatkozás pedig a Vámkódex 239. cikke (1) bekezdésének végrehajtási rendelkezéseire, amelyeket a végrehajtási rendeletben kell meghatározni. A kettős hivatkozás ettől eltérő értelmezése annak megállapításához vezetne, hogy a közösségi jogalkotó minden ok nélkül ismételte önmagát.
- 81 A fellebbező azt sérelmezi az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy a megtámadott ítéletben nem vette figyelembe – amint pedig a fellebbező azt hangsúlyozta –, hogy az a szakértői csoport, amelynek véleményét a Bizottság kikérte, tulajdonképpen éveken át minden költségvetési tételtől függetlenül működött. Álláspontja szerint a Bizottság emiatt a megtámadott határozatokat közvetlenül a közösségi költségvetési jogot megsértve hozta meg. Ez a jogsértés még inkább hozzájárul a megtámadott határozatok jogi alapjának hiányához, illetve tovább erősíti a határozatok meg-hozatalának jogellenes hátterét.
- 82 A CMF továbbá azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 59. pontjában megállapította, hogy a végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdésében szabályozott szakértői csoport működési szempontból a Vámkódex Bizottságtól elkülönülő egység, anélkül, hogy az utóbbi jellegét pontosította volna. Az Elsőfokú Bíróság, amely egyben annak a kérdésnek a megválaszolását is elkerülte, hogy e szakértői bizottság milyen jogi alapra hivatkozva jött létre, tévesen alkalmazta a jogot.

83 Végül a fellebbező azt sérelmezi az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy a megtámadott ítélet 78. és 79. pontjában azt állapította meg, hogy a természetes és jogi személyek nem hivatkozhatnak a Vámkódex Bizottság eljárási szabályzata 4. cikkének állítólagos megsértésére.

84 Véleménye szerint az Elsőfokú Bíróságnak figyelembe kellett volna vennie a fellebbező által az előtte folyó eljárásban hivatkozott C-137/92. P. sz., Bizottság kontra BASF és társai ügyben 1994. június 15-én hozott ítéletből [EBHT 1994., I-2555. o.], valamint a C-263/95. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-441. o.] 31. és 32. pontjából eredő ítélkezési gyakorlatot.

85 A CMF úgy véli, hogy a Vámkódex Bizottság eljárási szabályzatának 4. cikkében előírt tizennégy napos határidő különösen fontos volt. Mivel az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 77. pontjában megjegyzi, hogy a szakértői bizottságnak tizenhárom naptári nap állt rendelkezésére a felperes válaszána megismerésére, meg kellett volna állapítania a lényeges eljárási szabályok megsértését.

– A Bizottság érvei

86 A Bizottság azzal érvel, hogy a végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben meghatározott szakértői bizottság a komitológiai határozat 5. cikkének értelmében nem minősül szabályozási bizottságnak. Annak jogállása nem a Tanácsra ruházott hatáskörből származik, hanem a Bizottság által elfogadott jogszabályból, vagyis a végrehajtási rendelet 907. cikkéből.

- 87 Tehát e rendelkezés alapján a Bizottság rendelkezik hatáskörrel a megtámadott határozatok meghozatalára.
- 88 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításával, hogy a végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdése hatáskört biztosított a Bizottság számára a megtámadott határozatok elfogadására.
- 89 Az e rendelkezéssel szemben az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott jogellenességi kifogással kapcsolatosan meg kell jegyezni, hogy az eltért a keresetlevélben eredetileg felhozott jogalaptól. Az Elsőfokú Bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy mivel ezt a kifogást a válaszadás során hozta fel a fellebbező, az elfogadhatatlan, és mivel az állítólagos kifogás nem közrendi jellegű, ezért az Elsőfokú Bíróság nem volt köteles hivatalból megvizsgálni.
- 90 A Bizottság a jelen jogalap érdemi részével kapcsolatosan hangsúlyozza, hogy a megtámadott határozatok egyedi határozatok, függetlenül azok költségvetési kihatásaitól.
- 91 Véleménye szerint a végrehajtási rendelet 907. cikkét – és nem pedig az ezt követően a végrehajtási rendelet 907. cikke alapján meghozott egyedi határozatokat – kellett a Vámkódex 239. cikkének alkalmazásában a Vámkódex Bizottság véleménye alapján elfogadni, amely így is került elfogadásra.
- 92 Ami a szakértői bizottság éveken át saját költségvetési tétel nélkül folytatott működését illeti, a Bizottság kiemeli, hogy ezt az információt saját maga nyújtotta az Elsőfokú Bíróság által a tárgyalásra tekintettel feltett írásbeli kérdésekre válaszolva.

- 93 A tárgyalás során a fellebbező tehát a költségvetési tétel kérdését úgy hozta fel, mintha az valamely olyan további tényező lenne, amely megerősíti azt a fő jogalapot, miszerint a szakértői csoport tulajdonképpen szabályozási bizottsággént működött.
- 94 A Bizottság arra hivatkozik, hogy még ha a CMF úgy is véli most, hogy a költségvetési tétel állítólagos hiánya külön jogalapot képez, akkor is elfogadhatatlannak kell azt tekinteni, mivel e jogalapot nem hozta fel az elsőfokú eljárást elindító kereseti kérelmekben.
- 95 Ezen túlmenően e jogalap irreleváns. A megtámadott határozatok nem vonatkoztak a Bizottság által a szakértői csoport tanácsadását követően eszközölt kiadásokra. Az arra vonatkozó érveléssel kapcsolatban, miszerint az Elsőfokú Bíróság nem pontosította a szakértői csoport jellegét, miután kijelentette, hogy az különálló egység, a Bizottság kijelenti, hogy szükségtelen volt ennek megállapítása, mivel az Elsőfokú Bíróságnak csak arról kellett döntenie, vajon a szakértői csoport szabályozási bizottság volt-e, vagy sem.
- 96 A Vámkódex Bizottság eljárási szabályzata 4. cikkének megsértésével kapcsolatosan a Bizottság úgy véli, hogy a fent hivatkozott Bizottság kontra BASF és társai ítélet nem releváns, mivel a Bíróság ebben az ügyben azt fejtette ki, hogy a szóban forgó alaki hitelesítés azt a konkrét és különös célt szolgálta, hogy a jogi aktus címzettje részére a jogbiztonság biztosítva legyen.
- 97 Eközben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben a Vámkódex Bizottság eljárási szabályzatának 4. cikkében előírt alakiség jellegét megvizsgálta, majd megállapította, hogy ezen alakiség a bizottság belső működését hivatott biztosítani, és nem a meghozandó jogi aktus címzettje érdekeinek védelmét.

A Bíróság álláspontja

98 A megvizsgált jogalap öt részre oszlik:

- a végrehajtási rendelet 907. cikke első albekezdésének téves értelmezése; mivel az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság e rendelkezés alkalmazásában saját maga hozhatta meg a megtámadott határozatokat anélkül, hogy előzetesen ki kellett volna kérnie a Vámkódex Bizottságnak a komitológiai határozat 5. cikke (2) bekezdésében – amely az EK 205. cikk (2) bekezdésére utal vissza – előírt többséggel hozott véleményét;
- az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának megsértése, mivel az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlannak minősítette a fellebbező által a végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdésével kapcsolatosan felhozott jogellenességi kifogást;
- a fellebbező által felhozott jogellenességi kifogás közrendi jellegének figyelmen kívül hagyása, mivel az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg hivatalból a végrehajtási rendelet 907. cikk első albekezdésének jogellenességét;
- a közösségi költségvetési jog megsértése, mivel a megtámadott határozatok olyan szakértői bizottsággal való konzultációt követően kerültek elfogadásra, amely minden költségvetési tételtől függetlenül működött;
- a Vámkódex Bizottság eljárási szabályzata 4. cikkének megsértése, mivel az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy e rendelkezés megsértésére magánszemélyek nem hivatkozhatnak,

amelyeket a fenti felsorolás sorrendjében fogunk megvizsgálni.

– A végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdésének téves értelmezésére vonatkozó első részről

- 99 A végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdése azt írja elő, hogy a Bizottság egy „bizottság keretében egy valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoporttal” konzultál.
- 100 E szövegezés fényében az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 59. pontjában azt, hogy „a »bizottság keretében« fordulat azt mutatja, hogy a 907. cikkben említett szakértői csoport működését tekintve nyilvánvalóan különbözik a Vámkódex Bizottságtól”.
- 101 Ezt az értelmezést nem cáfolja a végrehajtási rendelet 906. cikkének második bekezdése, miszerint „[a]z adott ügy megvitatását a lehető leghamarabb a Vámkódex 247. cikkében meghatározott bizottság napirendjére kell tűzni”.
- 102 Ezért a fenti 906. cikk második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a Vámkódex Bizottságot nem azért keresi meg a Bizottság, hogy saját maga véleményt adjon, hanem hogy olyan hatóságként járjon el, amelynek keretében az említett hatóságtól elkülönült szakértői csoportnak kell véleményt adnia.
- 103 A fellebbező tehát helytelenül sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg, hogy a Vámkódex Bizottság véleménye alapján elfogadni.

104 Azt sem hozhatja fel érvényesen az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy nem pontosította a szakértői csoport jellegét. Az Elsőfokú Bíróságnak ugyanis csak arról kellett döntenie, vajon a szakértői csoport szabályozási bizottság volt-e, vagy sem.

105 Ennélfogva a vizsgált jogalap első részét el kell utasítani.

– Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának megsértésére vonatkozó második részből

106 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának első bekezdése szerint „[a]z eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel”.

107 Az nem vitatott, hogy a fellebbező a végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdésének jogellenességére az Elsőfokú Bíróság előtt csupán a Bizottság válaszbeadványát követően hivatkozott.

108 A fellebbező állításával ellentétben a Bizottság által e beadványban kifejtett értelmezés önmagában az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának első bekezdése értelmében nem minősült olyan jogi tényezőnek, amely az eljárás során merült fel.

109 Az Elsőfokú Bíróság tehát a megtámadott ítélet 51. és 53. pontjában helyesen állapította meg, hogy a felhozott jogellenességi kifogás elfogadhatatlan volt.

110 Ennélfogva a vizsgált jogalap második részét el kell utasítani.

– A jogellenességi kifogás közrendi jellegének figyelmen kívül hagyásáról, mivel az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg hivatalból a végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdésének jogellenességét

111 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 52. pontjában valóban azt állapította meg, hogy a végrehajtási rendelet 907. cikke első bekezdése jogellenességének kérdése nem közrendi jellegű, hozzátéve továbbá, hogy az ítélkezési gyakorlatból nem következik, hogy hivatalból kéne vizsgálnia, vajon a Bizottság azzal, hogy elfogadta a hivatkozott rendelkezést – amely a megtámadott határozatok jogi alapja –, túllépett-e hatáskörén.

112 Mindemellett a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában kiemelte, hogy:

„[...] azonban nem kétséges, hogy a Bizottság hatáskörének keretei között járt el, amikor elfogadta a vitatott határozatokat. Ez utóbbi határozatok meghozatalára ugyanis a végrehajtási rendelet 907. cikkének első albekezdése alapján került sor, amely rendeletet a Vámkódex Bizottság véleménye alapján [...] fogadták el. [...]”

113 Ennek megállapításával az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a végrehajtási rendelet 907. cikkének első bekezdése nem volt jogellenes – ahogyan azt a fellebbező állította –, és áttételesen, ám szükségszerűen kifejtette, hogy kizárólag e rendelkezés meghozatala, és nem az ezután meghozott egyedi határozatoknak a Bizottság általi elfogadása képezte a szabályozási bizottság eljárásának tárgyát.

- 114 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy az EK 202. cikk harmadik franciabekezdése feljogosítja a Tanácsot arra, hogy az általa elfogadott jogi aktusokban hatáskörrel ruházza fel a Bizottságot az általa megállapított szabályok végrehajtására; meghatározhatja e hatáskörök gyakorlásának egyes feltételeit; illetve egyedi és indokolt esetekben fenntarthatja magának a végrehajtási hatáskörök közvetlen gyakorlásának jogát is.
- 115 A végrehajtás e cikk szerinti fogalma egyszerre foglalja magában az alkalmazási szabályok kidolgozását és a szabályok egyedi esetekre, egyedi aktusok révén történő alkalmazását (a C-122/04. sz., Bizottság kontra Parlament és Tanács ügyben 2006. február 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2001. o.] 37. pontja és a hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 116 A Tanács az EK 202. cikk harmadik franciabekezdése alapján hozta meg a komitológiai határozatot, amely a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskör gyakorlásának feltételeit rögzíti.
- 117 E határozat 2. cikke (lásd a jelen ítélet 40. pontját) sorolja fel azon kritériumokat, amelyek a három különböző típusú – vagyis az irányítóbizottsági, a szabályozási bizottsági, illetve a tanácsadó bizottsági – eljárás kiválasztását segítik.
- 118 A három előírt eljárást ugyanezen határozat 3-5. cikke határozza meg.
- 119 A komitológiai eljárás 2. cikke azt jelzi, hogy a különböző bizottsági eljárások kiválasztására alkalmazható kritériumok nem kötelező jellegűek, amelyet a hivatkozott határozat (5) preambulumbekzdése is megerősít.

- 120 A tanácsadói bizottsági eljárás alkalmazásának sérelme nélkül az általános hatályú intézkedések akár a komitológiai határozat 2. cikkének a) pontja, akár annak b) pontja hatálya alá is tartozhatnak (lásd a fent hivatkozott Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet 38. pontját).
- 121 Az általános hatályú intézkedések akkor tartozhatnak az irányítóbizottsági eljárás hatálya alá, amikor szorosan összefüggnek bizonyos egyedi intézkedésekkel, valamint amikor azok az alap jogi aktus kellő részletességgel kifejtett keretébe illeszkednek (lásd a fent hivatkozott Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet 41. pontját).
- 122 Ezzel szemben – ugyancsak a tanácsadói bizottsági eljárás esetleges alkalmazásának sérelme nélkül – az egyedi intézkedések kizárólag a második komitológiai határozat 2. cikke a) pontjának hatálya alá tartozhatnak (a fent hivatkozott Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet 38. pontja).
- 123 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Vámkódex 239. cikke egy tanácsi jogi aktusban kapott helyet.
- 124 E rendelkezésben a Tanács az EK 202. cikk harmadik franciabekezdése értelmében azzal a hatáskörrel ruházta fel a Bizottságot, hogy egyrészt határozza meg azokat a helyzeteket, amelyekben sor kerülhet a vám visszafizetésre, illetve vámelengedésre, másrészt pedig határozza meg az ennek érdekében követendő eljárás részletes szabályait.
- 125 A Vámkódex 4. cikke 24. pontjának, 247. cikkének, valamint 247a. cikkének fényében a Vámkódex 239. cikkében meghatározott bizottsági eljárásra való utalás a szabályozási bizottsági eljárás alkalmazását foglalja magában, amelyet az általános hatályú intézkedések tekintetében kell alkalmazni.

- 126 A fellebbező állításával ellentétben a Bizottság vámvizsáfizetéssel, illetve vámenlengedéssel kapcsolatos határozata nem általános hatályú, még azon körülményre tekintettel sem, hogy e határozat kihathat a Közösség saját forrásaira.
- 127 Ugyanúgy, mint a versenyjog megsértésekor bírságot kiszabó bizottsági határozat – amely ugyancsak hasonló hatású –, a fenti határozat is egyedi határozatnak minősül.
- 128 Következésképpen annak elfogadását a Tanács kizárólag az irányítóbizottsági eljárás alá vonhatná, amivel viszont nem élt a Vámkódex 239., 247. és 247a. cikkében.
- 129 A fellebbező tehát helytelenül hivatkozik arra egyrészt, hogy a Tanács előírhatta volna a szabályozási bizottsági eljárás alkalmazását az egyedi gazdasági szereplőket érintő határozatok meghozatala tekintetében, másrészt pedig arra, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a komitológiai határozat 2. cikkében meghatározott irányítóbizottsági eljárás, valamint a szabályozási bizottsági eljárás közötti választás kritériumait.
- 130 A Vámkódex 239. cikke (1) bekezdésének ilyen szó szerinti és módszeres értelmezés alapján úgy kell tekinteni, hogy a „helyzetek” kifejezés mindkét esetben absztrakt módon meghatározott helyzetekre, és nem az egyedi gazdasági szereplők egyedi határozatok keretében és konkrét helyzetekben mérlegelendő eseteire vonatkozik.
- 131 Ezt a következtetést alátámasztja, ha e rendelkezés mellé tesszük az ugyanezen cikk második mondatában található rendelkezéseket, miszerint „azok[...] a helyzetek[...], amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható”, valamint „azok[...] az eljárások[...], amelyeket ennek érdekében követni kell”, amelyek maguk is általános hatályú intézkedésekre utalnak.

- 132 Azzal, hogy a Bizottság elfogadta a végrehajtási rendelet 907. cikke első albekezdését, amely általános hatályú, a Vámkódex 239. cikkében a követendő eljárások meghatározása érdekében reá ruházott hatáskört gyakorolta.
- 133 Az pedig tudvalevő, hogy e rendelkezés meghozatala érdekében rendszeresen kikérte a Vámkódex Bizottság véleményét.
- 134 Mivel a Vámkódex 239. cikke nem ír elő a vámvisszatérítéssel, illetve vámelengedéssel kapcsolatos kérelmek konkrét vizsgálatára vonatkozó külön eljárást, a Bizottság jogszerűen:
- biztosíthatott magának olyan döntéshozatali hatáskört, amelyet a működési szempontból a Vámkódex Bizottságtól elkülönülő egységként tevékeny szakértői csoporttal való konzultációt követően gyakorol – amit egyébiránt e szakértői csoport véleményének kikérése nélkül is gyakorolhatna –, sőt a végrehajtási rendelet 905. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében egyébként azt is előírhatta volna, hogy a vámhatóság saját maga dönthet arról, hogy engedélyezi-e a vámvisszatérítést, illetve vámelengedést, amennyiben a kérelem egy bizonyos összeghatár alatti összegre irányul;
  - megtehetette, hogy a szakértői csoport véleményénél nem követelt meg minősített többséget.
- 135 A végrehajtási rendelet 907. cikkének első albekezdése tehát nem sérti meg – az EK 202. cikk harmadik franciabekezdése alapján elfogadott – Vámkódex 239. cikkét.

136 Következésképpen a fenti cikk nem ütközik az EK 7. cikkbe sem.

137 A fentiekből következően a fellebbező által a megtámadott ítélet azon indoklásával szemben felhozott kifogás, miszerint a végrehajtási rendelet 907. cikke első albekezdése esetleges jogellenességének kérdése nem közrendi jellegű, az ezen ítélet tárgyhoz nem tartozó egyik indoklása ellen irányul, ezért nincs jelentősége, és nem vezet az ítélet hatályon kívül helyezéséhez (lásd különösen a C-164/01. P. sz., Van den Berg kontra Tanács és Bizottság ügyben 2004. október 28-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-10225. o.] 60. pontját, valamint a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.-C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 148. pontját).

138 Valamely jogellenes aktus közrendi jellegének kérdése ugyanis nem releváns akkor, amikor az Elsőfokú Bíróság helyesen azt állapítja meg, hogy a szóban forgó jogi aktus nem jogellenes, és ezért nem hoz fel hivatalból jogellenességi kifogást.

139 A vizsgált jogalap harmadik részét tehát el kell utasítani.

– A közösségi költségvetési jog megsértésére vonatkozó negyedik részről

140 Szükségtelen tehát annak vizsgálata, hogy a fellebbező a megtámadott határozatok megsemmisítésére irányuló jogalap címén ténylegesen hivatkozott-e az Elsőfokú Bíróság előtt a közösségi költségvetési jog megsértésére, és elegendő csupán azt megjegyezni, hogy a jelen ügynek semmi köze a Bizottság által a szakértői csoport működése miatt eszközölt bármilyen kiadáshoz.

141 E körülmények között valamely költségvetési tétel megléte vagy nemléte nem befolyásolja a vámviszátérítésre, illetve vámelengedésre vonatkozó megtámadott határozatok jogszerűségét.

142 Ebből következően a vizsgált jogalap negyedik részét – amely mindenesetre érvénytelen – el kell utasítani.

– A Vámkódex Bizottság eljárási szabályzata 4. cikkének megsértésére vonatkozó ötödik részről

143 A Vámkódex Bizottság eljárási szabályzatának 4. cikke nevezetesen azt írja elő, hogy az elnök főszabály szerint legkésőbb az ülést megelőző tizennégy naptári nappal megküldi az Állandó Képviseletek és a bizottság tagjai számára a meghívót, az ülés napirendjét, valamint a bizottsági döntést igénylő intézkedési terveket és minden egyéb munkaanyagot, továbbá sürgős esetekben, illetve amikor azonnal alkalmazandó intézkedés meghozatalára van szükség, öt naptári napra lerövidítheti az említett határidőt.

144 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában helyesen állapította meg, hogy e rendelkezés célja az említett bizottság belső működésének – a tagok jogainak teljes mértékű tiszteletben tartása mellett történő – biztosítása.

145 Továbbá megállapította, hogy a természetes és jogi személyek nem hivatkozhatnak e szabály állítólagos megsértésére, amelynek egyébként sem célja a magánszemélyek védelme (lásd e tekintetben a Bíróság C-69/89. sz., Nakajima kontra Tanács ügyben 1991. május 7 én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-2069. o.] 49. és 50. pontját).

- 146 Főleg, mivel az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a szakértői csoport nem minősül szabályozási bizottságnak, és ezenfelül a fellebbező harmadik fél volt, jogszerűen utasította el a Németország kontra Bizottság ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat alkalmazását, amely ügyben – az egyes tagállamok által kijelölt képviselőkből álló építkezési állandó bizottság kapcsán – valamely tagállam kérelmére az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a vitatott határozatot azon okból, hogy a szóban forgó bizottság eljárási szabályzatában a dokumentumok tagok részére való megküldésére meghatározott határidőt nem tartották be.
- 147 Az Elsőfokú Bíróság továbbá helyesen tette, hogy analógia útján nem alkalmazta a fent hivatkozott Bizottság kontra BASF és társai ítéletből következő, a Bizottságnak a tényállás megvalósulásakor hatályban levő eljárási szabályzata 12. cikke első bekezdése kapcsán hozott ítélkezési gyakorlatot, amelynek értelmében a Bizottság ülésén vagy az írásbeli eljárásban elfogadott aktusokat a hivatalos nyelven vagy nyelveken az elnök és a végrehajtásért felelős titkár aláírásával kell hitelesíteni.
- 148 A fent hivatkozott ítélet 75–78. pontjában a Bíróság elfogadta egy jogi személynek a Bizottság eljárási szabályzata 12. cikke első albekezdésének megsértésére való hivatkozását, azon indokolással – amely a jelen ügyre nem ültethető át –, hogy a hitelesítés célja a jogbiztonság garantálása volt a testület által elfogadott szöveg hivatalos nyelveken történő rögzítése révén; ezért e hitelesítés lényeges eljárási szabálynak minősült.
- 149 E körülmények között a vizsgált jogalap ötödik részét el kell utasítani.
- 150 Ebből következően a jogalap egészét el kell utasítani.

A Vámkódex 239. cikkének téves alkalmazására vonatkozó jogalapról

A felek érvei

– A fellebbező érvei

- 151 A fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a Vámkódex 239. cikkét annak megállapításával, hogy a nyilvánvaló hanyagság hiányával kapcsolatos feltétel nem teljesült.
- 152 A jelen jogalapot három részre lehet osztani.
- 153 A CMF a jelen jogalap első részében azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság a T-104/02. sz., Gondrand Frères kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3211. o.] 66. pontjára való hivatkozással tévesen állapította meg, hogy a 3319/94/EK tanácsi rendelet 1. cikke (3) bekezdése második albekezdésének értelmezése nem okozott különösebb nehézségeket, mivel a hivatkozott rendelkezés azzal a céllal került megállapításra, hogy ki lehessen zárni a dömpingellenes intézkedések háromszereplős behozatalok segítségével történő kijátszásának kockázatát, ami magában foglalja a dömpingellenes intézkedések kijátszása kockázatának vélelmét, amennyiben a behozatalokat az exportőr vagy a termelő nem közvetlenül a velük kapcsolatban nem lévő importőr felé számlazza ki.
- 154 A 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdése nem ír elő különleges vámot a dömpingellenes intézkedések kijátszásának kockázata esetére. Amennyiben az Elsőfokú Bíróság a fenti rendelkezést az ugyanezen rendelet (39) preambulumbekkezdésével együttes olvasatban értelmezte volna (lásd a jelen ítélet 40. pontját), arra juthatott volna, hogy kizárólag bizonyított kijátszás esetén alkalmazandó a különleges vám.

- 155 Az Elsőfokú Bíróság értelmezése azt mutatja, hogy a szóban forgó rendelkezést értelmezése bonyolult.
- 156 A jogalap második részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy nem mentesülhet a vámügynökei által elkövetett tévedés felelőssége alól, és hogy megfelelő szakmai tapasztalattal rendelkezt az érintett ágazatban.
- 157 Azzal érvel, hogy a vámügynökök szakmai felelősségét a közösségi jog elismerte (a 98/83. és 230/83. sz., Van Gend & Loos és Expeditiebedrijf Wim Bosman egyesített ügyekben 1984. november 13-án hozott ítélet [EBHT 1984., 3763. o.] 16. pontja).
- 158 Egyébiránt a szakmai tapasztalattal kapcsolatosan arra hivatkozik, hogy vegyi termékek, nevezetesen mezőgazdasági felhasználásra szánt nitrogéntartalmú oldatok nagykereskedelmével foglalkozik, és következőképpen gyakran vásárol a 3319/94 rendelet hatálya alá tartozó termékeket, amelyek igen gyakran Lengyelországból és Litvániából származnak.
- 159 Mindemellett ez nem jelenti azt, hogy e termékekkel kapcsolatos franciaországi vámkezelési eljárásban jártas lenne. Pontosan ezért bíz meg francia vámügyekben járatos szakértőket a bonyolult vámkezelési eljárások végrehajtása érdekében.
- 160 Tehát ő a nitrátoldatok importja és exportja terén jártas gazdasági szereplőnek minősíthető, ám a vámkezelési műveletek terén nem.

- 161 A vámügynökök által elkövetett hibák tehát nem vezethetnek a CMF felelősségének megállapításához.
- 162 A jogalap harmadik részében a CMF fenntartja, hogy az Elsőfokú Bíróság a tényállás téves értelmezése alapján helytelenül állapította meg, hogy a fellebbező magatartása nem volt elég körültekintő.
- 163 A megtámadott ítélet 143. és 144. pontjában az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte úgy, hogy a fellebbező egyáltalán nem kérte ki a vámügynökök véleményét, és hibásan állította ki a számlákat.
- 164 A fellebbező hangsúlyozza, hogy 2000. március 7-i levelében kérte a francia vámhatóságokat, hogy adjanak felvilágosítást a 3319/94 rendelettel kapcsolatosan.
- 165 Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság általános megfogalmazása szerinti számlázási hibák csupán a T-134/03. sz. ügyre vonatkoztak, sőt, ebben az ügyben is háromból csupán egy szállítmányt érintettek.
- 166 A két hibából az egyik – amely gyorsan kijavításra került – abból állt, hogy a számla francia frankban, és nem dollárban került kiállításra, a másik pedig a rakodási ügynöki díj számlázásának elmulasztása volt.
- 167 Az ilyen hibák az ilyen ügyletekkel járó, rendes kereskedelmen felmerülő váratlan események körébe tartoznak. E hibák viszont nem jelentik a fellebbező körültekintésének hiányát.

– A Bizottság érvei

- 168 A Bizottság úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság nem követett el értékelési hibát azzal, hogy megállapította, hogy a 3319/94 rendelet 1. cikke (3) bekezdése második albekezdésének értelmezése nem okozott különösebb nehézségeket. Ez a rendelkezés nem tartalmaz a kérdéses gazdasági szereplő szándékának vizsgálatával kapcsolatos szubjektív elemet. Alkalmazásához kizárólag az abban megjelölt két objektív feltétel teljesülése szükséges.
- 169 A fellebbező által a vámügynökeinek felrótt hibákkal kapcsolatosan a Bizottság arra hivatkozik, hogy a bizományosok esetleges felelőssége nem zárja ki a fellebbező felelősségét, ugyanis az adott helyzetben őt terheli e felelősség viselése.
- 170 A gazdasági szereplők szakmai tapasztalata kapcsán a Bizottság kijelenti, hogy azt nem a fellebbező vámkezeléssel kapcsolatos jártassága alapján, hanem az import- és exporttevékenységek terén szerzett tapasztalata alapján kell értékelni (a C-48/98. sz., SöHL & Söhlke ügyben 1999. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-7877] 57. pontja).
- 171 A CMF gondosságával kapcsolatosan a Bizottság először is megjegyzi, hogy a fellebbező a jelen ügy tényállásának bekövetkezése után kért felvilágosítást a nemzeti hatóságtól.
- 172 A Bizottság továbbá fenntartja, hogy a számlázási hibák Elsőfokú Bíróság általi értékelésével kapcsolatos kifogás elfogadhatatlan, mivel ténybeli értékelést vitat,

amely – figyelemmel a bemutatott bizonyítékok elferdítésére is – nem minősül a fellebbezési eljárás keretében a Bíróság által felülvizsgálható jogkérdésnek.

- 173 Mindenesetre a fenti kifogás csupán az Elsőfokú Bíróság által vizsgált tények egy részére vonatkozott. Ettől még a fellebbező olyan utasításokat adott a vámügynököknek, amelyek pontosak, ám megvalósíthatatlanok voltak, és túl későn kért felvilágosítást a nemzeti hatóságtól.

A Bíróság álláspontja

- 174 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 135. pontjában pontosan emlékeztetett arra, hogy annak mérlegeléséhez, hogy fennáll-e nyilvánvaló hanyagság a Vámkódex 239. és a végrehajtási rendelet 905. cikke értelmében, többek között azon rendelkezések összetettségét kell figyelembe venni, amelyek végre nem hajtása a vámtartozás létrejöttét eredményezte, valamint a gazdasági szereplő szakmai tapasztalatát és gondosságát (a fent hivatkozott SöHL & Söhlke ítélet 56. pontja és a C-156/00. sz., Hollandia kontra Bizottság 2003. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-2527. o.] 92. pontja).
- 175 A megtámadott ítélet 136. pontjában az Elsőfokú Bíróság arra is helyesen emlékeztetett, hogy a behozatali vámok visszatérítése vagy elengedése – amelyet csak bizonyos feltételek mellett és kifejezetten rögzített esetekben lehet engedélyezni – a behozatal és kivitel általános rendszere alóli kivételnek minősül, következésképpen az ilyen, a visszafizetést vagy elengedést előíró rendelkezéseket szigorúan kell értelmezni (a fent hivatkozott SöHL & Söhlke ügyben hozott ítélet 52. pontja).

– A 3319/94/EK tanácsi rendelet 1. cikke (3) bekezdése második albekezdése értelmezésének bonyolultságáról

- 176 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 137. pontjában a fenti 66. pontban hivatkozott Gondrand Frères kontra Bizottság ítéletre való utalással azt állapította meg, hogy a 3319/94/EK tanácsi rendelet 1. cikke (3) bekezdése második albekezdésének értelmezése nem okozott különösebb nehézségeket.
- 177 Ezzel az Elsőfokú Bíróság a tényállást jogilag minősítette annak meghatározása érdekében, hogy a szóban forgó vámjogszabály a Vámkódex 239. cikkének alkalmazása tekintetében „bonyolultnak” minősül-e (lásd értelemszerűen a C-499/03. P. sz., Biegi Nahrungsmittel és Commonfood kontra Bizottság ügyben 2005. március 3-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-1751. o.] 42. és 43. pontja).
- 178 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 3319/94/EK tanácsi rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdése a különleges vám kivetéséhez kizárólag két feltételt állít: a közvetett számlázás fennállását, valamint valamely ZAP-termék importját.
- 179 Ezenfelül nem írja elő annak bizonyítását, hogy az érintett gazdasági szereplő megpróbálta kijátszani a dömpingellenes vámot.
- 180 A 3319/94 rendelet (39) preambulumbekzdése nem cáfolja meg ezt a megállapítást. E rendelkezés a dömpingellenes intézkedések kijátszásának „elkerülését” jelöli meg célként. E szándék egyértelműen általános megelőzési célkitűzésként, és nem a már felderített kijátszási helyzetek szankcionálására irányuló célként jelenik meg.

181 Annak megállapításával, miszerint a 3319/94/EK tanácsi rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak célja a „kijátszás kockázatának kizárása”, és ez nem okozott különösebb nehézségeket, az Elsőfokú Bíróság nem minősítette jogilag tévesen a Vámkódex 239. cikkének egyik alkalmazási feltételét képező tényezőt.

182 Ebből következően a vizsgált jogalap első részét el kell utasítani.

– Az egyrészt a vámügynökök által elkövetett hibákból eredő felelősség alóli mentesítés kizárására, másrészt a fellebbező érintett ágazatban fennálló, megfelelő szakmai tapasztalatára vonatkozó második részről

183 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 139. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbező nem mentesülhet saját felelőssége alól azzal, hogy az ügynökei által elkövetett vélt vagy valós hibákra hivatkozik.

184 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy a Vámkódex 5. cikke (2) bekezdésének értelmében a valamely gazdasági szereplő által a vámjogszabályokban megállapított cselekmények és alakiságok elvégzésére kijelölt képviselő jellege vagy közvetlen, amikor a képviselő valamely másik személy nevében és érdekében jár el, vagy közvetett, amikor a képviselő saját nevében, de valamely másik személy érdekében jár el.

185 Egyébiránt megjegyzendő, hogy:

- a Vámkódex 4. cikkének 18. pontja értelmében „nyilatkozattevő” az a személy, aki saját nevében tesz vámáru-nyilatkozatot, vagy akinek nevében a vámáru-nyilatkozatot tették;

- a Vámkódex 201. cikke (3) bekezdésének alkalmazásában az adós a nyilatkozattevő, illetve közvetett képviselet esetén az a személy, akinek nevében a vámáru-nyilatkozatot tették, szintén adósnak minősül.

186 A fent hivatkozott rendelkezésekből kitűnik, hogy az a gazdasági szereplő, aki vámügynököt bíz meg, függetlenül attól, hogy ezt követlen vagy közvetett képviselet keretében teszi, a vámhatóságok előtt minden esetben a vámtartozás adósának minősül.

187 Ezért az Elsőfokú Bíróság nem vétett semmiféle jogi hibát azzal, hogy kizárta a fellebbező felelősség alóli mentesítését a vámügynökei által esetlegesen elkövetett hibák miatt, ugyanis az utóbbiaknak a CMF felé fennálló felelőssége csupán a közöttük fennálló szerződéses viszonyban releváns.

188 A gazdasági szereplő szakmai tapasztalatára vonatkozó feltételt illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 140. pontjában helyesen emlékeztetett rá, azt kell vizsgálni, hogy olyan gazdasági szereplőről van-e szó, amelynek szakmai tevékenysége elsősorban import- és exportügyletekben áll, valamint hogy az ilyen ügyletek vitelében szerzett-e már bizonyos fokú szakmai tapasztalatot (a fent hivatkozott SöHL & Sölke ügyben hozott ítélet 57. pontja).

189 Ezek után az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 141. cikkében megállapította, hogy a fellebbező maga is elismerte, hogy a 3319/94 rendeletben említett nitrogéntartalmú termékek importügyleteiben jelentős szakmai tapasztalattal rendelkezik, amelyet ráadásul fellebbezésében is megerősített (lásd a jelen ítélet 160. pontját), tehát helyesen állapította meg, hogy a Bizottság jogosan tekinthette úgy, hogy a fellebbező megfelelő szakmai tapasztalattal rendelkezik.

190 Ennélfogva a vizsgált jogalap második részét el kell utasítani.

– A gazdasági szereplő gondosságával kapcsolatos feltétel vizsgálata során vétett hibára vonatkozó harmadik részből

191 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 142. pontjában emlékeztetett arra, hogy amennyiben a gazdasági szereplőnek gyanúja merül fel az olyan szabályok pontos végrehajtása kapcsán, amelyek végrehajtásának hiányában vámtartozás keletkezik, köteles tájékozódni, és az összes lehetséges módon felvilágosítást kérni annak érdekében, hogy elkerülje az említett rendelkezések áthágását (a SöHL & Sölke ügyben hozott ítélet 58. pontja).

192 Az Elsőfokú Bíróság továbbá a megtámadott ítélet 143. pontjában kiemelte, hogy a fellebbező – aki pedig a szóban forgó termékek vámkezelési műveletei tekintetében állítólagos járatlanságára, valamint a 3319/94 rendelet alkalmazásában rejlő nehézségekre hivatkozik – nemcsak, hogy nem kért tanácsot vámügynökeitől, hanem még nagyon is pontos utasításokat adott nekik.

- 193 A megtámadott ítélet 144. pontjában hozzátette: „[a]zonkívül a számlák kiállítása során a felperes által elkövetett tévedések is gondosságának hiányát bizonyítják”.
- 194 A megtámadott ítélet 146. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó ügy folyamán a fellebbező által tanúsított magatartás nem minősíthető elég gondosnak.
- 195 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ezáltal a tényállást jogilag minősítette annak eldöntése céljából, hogy a „gondosság” feltétele teljesült-e (lásd analógia útján a fent hivatkozott Biegi Nahrungsmittel és Commonfood kontra Bizottság ítélet 42. és 43. pontját). Ennélfogva a Bizottság állításával ellentétben a fellebbező számlázási hibákra vonatkozó kifogása elfogadható.
- 196 Mindemellett fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a fent megfogalmazott következtetést már így is megfelelően igazolja az a megállapítás, hogy a CMF – a 3319/94 rendelet „bonyolultságára” való hivatkozása ellenére – nem kért sem tanácsot, sem hatékony felvilágosítást a szóban forgó vámkezelési eljárással kapcsolatosan.
- 197 A fenti rendelet 1. cikke (3) bekezdése második albekezdésének szövegezésére figyelemmel a fellebbezőnek nem lehetett kétsége afelől, hogy az általa választott behozatali mód tekintetében – amelyhez a lengyel exportőr és közöttte két társaságot is igénybe vett – különleges vám kiszabására kerül majd sor.

- 198 E körülmények között, még ha a CMF úgy is vélte, hogy a 3319/94 rendelet (39) preambulumbekzdése a rendelet 1. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében megfogalmazott két feltételhez kapcsolódó, a tényleges kijátszás bizonyítását előíró feltételt, és nem valamely általános megelőzési célkitűzést fogalmazott meg, nyilvánvalóan a szóban forgó vámkezelési eljárásokat megelőzően – és nem a 2000. év során – kellett volna tájékozódnia, illetve kellett volna minden lehető felvilágosítást megszereznie, amint arra a fellebbező a jelen eljárás során hivatkozik.
- 199 Következésképpen még ha feltesszük is, hogy a fellebbezőnek az Elsőfokú Bíróság által az elemzése kiegészítő elemeiként említett számlázási hibákkal kapcsolatos kifogása megalapozott, az nem vezet a megtámadott ítéletnek a gazdasági szereplő gondosságára vonatkozó feltétele kapcsán elkövetett jogi hiba megállapításához.
- 200 Végül, mivel a fellebbezés egyetlen jogalapja sem volt megalapozott, az egész fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

- 201 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a fellebbező pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A fellebbezést elutasítja.**

- 2) A Common Market Fertilizers SA-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások